

## **Frankenstein, de Mary Shelley**

Feia molt temps que em ballava pel cap portar a escena aquesta novel·la. De fet, ja fa molt temps que m'apassionen les novel·les romàntiques, la literatura que té com a eix central l'ésser humà, els seus problemes existencials i filosòfics, el bé, el mal, la superació, els principis, la vida, el dolor, l'amor, la mort. Totes aquelles preguntes davant de les quals no tenim respostes. Tal com diu la Criatura a De Lacey, «Com més aprenc, menys entenc el que m'envolta». Totes aquelles preguntes que ens uneixen amb els éssers humans de qualsevol època, de qualsevol lloc.

En la novel·la genial de Mary Shelley hi ha unes atmosferes entre reals i poètiques, terrorífiques i belles, que conviuen tota l'estona d'una manera natural perquè al darrere sempre hi ha les persones, les seves obsessions, els seus turments, la seva lluita per la felicitat. I el bé i el mal. Aquests dos camins que, com diu De Lacey, sempre es presenten davant de qualsevol situació perquè nosaltres puguem triar. «Sempre es pot escollir», diu.

El Creador i la Criatura. La persona que ha volgut crear vida tot desafiant la natura i la seva incapacitat per assumir cap conseqüència. Víctor Frankenstein crea un ésser humà i l'abandona immediatament enmig d'un món desconegut per a ell. Un viatge a la foscor d'un personatge que havia nascut per tenir tota la llum del món. La seva incapacitat per enfrontar-se al que ell ha fet convertirà la Criatura en el seu fantasma, en allò d'ell mateix al que no és capaç d'enfrontar-se.

La Criatura, un ésser humà que ha vingut al món per la decisió d'un altre, com qualsevol de nosaltres, i que, a causa de la seva monstruositat, és abandonat immediatament. Només néixer ja coneix l'abandonament, el dolor, el rebuig i la ràbia. Però finalment coneix De Lacey, que l'ensenya a parlar, a llegir, a escriure, a pensar, a estimar. Un viatge, doncs, de la foscor a la llum.

El vincle entre aquests dos personatges, la seva connexió, està per sobre dels fets. Quan la Criatura llegeix el diari del seu creador on explica exactament els passos que ha seguit per crear-lo, es produeix el retrobament.

Una de les coses més divertides d'aquest procés va ser quan en Guillem i jo ens anàvem trobant amb la novel·la de la Mary Shelley subratllada i decidíem què era essencial que hi fos i què no ho era. Aquí vam recollir aquesta atmosfera tan especial que serveix per parlar de conceptes bàsics de l'existència humana. I sempre vam dir que les paraules que l'autora posava en boca dels seus protagonistes havien de ser les que nosaltres posaríem en boca dels nostres.

Aquesta obra demana una implicació profunda dels seus intèrprets. No puc més que agrair a la nostra companyia que m'hagin prestat l'ànima i el cos durant un temps per transmetre-us aquesta obra extraordinària i plena de vida. Perquè sense aquesta vida no hauríem pogut explicar això tan bonic.

I ara, que la gaudiu com ho hem fet nosaltres durant tot el nostre procés de creació.

Carme Portaceli  
Directora d'escena